

Af Kai
Kjær-Hansen

Før søndagen

Fest på kongens betingelser

Tyvende søndag efter trinitatis

Mattæus kap. 22 vers 1-14:

Og Jesus tog til orde og talte atter til dem i lignelser og sagde: »Med Himmeriget er det som med en konge, der gjorde sin søns bryllup. Og han sendte sine tjenere ud for at kalde indbudte til brylluppet, men de ville ikke komme. Og en gang til sendte han bud med andre tjenere og lod sige til de indbudte: Se,

jeg har beredt mit festmåltid, mine okser og fedekvæget er slagtet, og alt er rede, kom nu til brylluppet! Men de brød sig ikke om det og gik deres vej, den ene ud på sin mark, den anden til sin forretning, og de øvrige greb hans tjenere, mishandlede og dræbte dem. Da blev kongen vred og sendte sine hære ud og slog disse mordere ihjel og satte ild på

deres by. Derefter siger han til sine tjenere: Alt er rede til brylluppet, men de indbudte var ikke værdige til det. Gå derfor ud på vejkrydsene og indbyd alle, I træffer, til brylluppet! Og tjenerne gik ud på vejene og samlede alle dem, de traf på, både onde og gode, så bryllupssalen blev fuld af gæster. Da nu kongen gik ind for at hilse på gæsterne, fik han dér øje

på en, som ikke havde bryllupsklædning på. Og han spørger ham: Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at have bryllupsklædning på? Men han tav. Så sagde kongen til tjenerne: Bind fødder og hænder på ham og kast ham ud i mørket udenfor, dér skal der være gråd og tænderskæren. Thi mange er kaldede, men få er udvalgte«.

Der er intet, som kan få Gud til at aflyse den planlagte fest for sin søn og for dem, der i troen på ham er blevet Guds børn og dermed medarvinger til det evige liv sammen med Jesus.

Skønt mange mennesker vægrer sig, undslår sig Guds indbydelse og har nok i deres egne fester uden ham — eller kun vil være med i Guds fest på egne betingelser — vil festen blive holdt. Der er nok af kræfter i og omkring os, som forsøger at stikke en kæp i hjulet for vor deltagelse i festen med Gud, både den kommende fest i hans herlighed og den forsmag af fest, som den troende oplever nu.

Men fest skal der nu en gang blive. Ingen magt får Gud til at aflyse den. Og der skal blive mange til hans fest.

Lignelsen om kongesønnens bryllup indeholder som flere andre af Jesu lignelser festmotivet. Alt til trods er det herligt at have lært livets Gud at kende nu — og festen engang overgår enhver beskrivelse.

Men denne lignelse indeholder som flere andre Jesus-lignelser i det mindste også en irriterende påstand: At der er nogle, som engang ikke skal være med til festen, men ende i et evigt mørke, hvor der er gråd og tænder-skæren.

Ikke fordi de ikke fik indbydelsen til festen i Himmeriget, men fordi de ikke ville tage imod den. Ikke fordi Gud ikke viste sin kærlighed til dem, men fordi de kunne undvære den.

Den mærkelige gæst, som Jesus titulerer som »min ven«, men som ikke har bryllupsklædningen på, er en af lignelsens urovækkere. Måske ikke så meget over for dem, som allerede kender til og slås med anfægtelser i deres trosliv, men mere for dem af os, som mener at have vores på det tørre med Gud.

Hvor vanskeligt det end kan være at forklare denne mærkelige gæsts fremtræden på arenaen, er han et me-

mento om, at man kan stå meget nær ved alt det, der har med Kristus-tro at gøre og alligevel gå glip af det evige liv. Og at man kan være døbt og engageret i en kristen aktivitet og alligevel gå fortabt, dersom man forsøger at mænge sig i den himmelske fars bryllupsfestligheder uden at lade sig iføre den bryllupsdragt, som han giver.

Den himmelske far har nemlig et helt arsenal af bryllupsklædninger, som han rundhåndet deler ud til dem, der tager imod indbydelsen. Men han fordrer så også, at man ifører sig dem. Heller ikke på det punkt er han til at diskutere med.

Himmerigets konge og Jesu Kristi far favoriserer ingen. Han er god mod onde og utaknemmelige og deres ondskab er ingen hindring for, at han i Jesu giver dem indbydelsen til den messianske fest. På tilsvarende måde er han god mod de gode, fordi ingen over for ham er så god, at det kvalificerer dem som selvskrevne gæster. Også de »små« syndere har brug for en indbydelse.

Den himmelske far er således ødsel nok med sin indbydelse. Det tragiske er blot, at mennesker ødsler den bort. Og bliver så vist bort.

For kristne, som ikke går i rette med den himmelske konge, fordi han har bestemt festens regler, og som derfor også regner med fortabelsens skrækindgydende risiko, er der nok at se til. Og der er også nok af mennesker at række kongens indbydelse videre til. Men når evangeliet om syndernes forladelse og indbydelsen til livet med Jesus rækkes videre til andre mennesker, minder den mærkelige gæst i lignelsen os om, at man kan have så travlt med at fortælle andre om deres behov for tilgivelse, at man selv glemmer at modtage den for egen del.

Og kristne som har svært ved at få det til at stemme, at kærlighedens

Gud engang vil støde nogle ud i mørket, bliver gennem denne lignelse mindet om ikke at amputere det billede af Abraham, Isak og Jakobs Gud, Jesu Kristi far, som Jesus selv har givet os.

Ønsket om, at kærlighedens Gud alligevel til sidst lod alle komme med til sins søns bryllup, kender vi vel alle til. Men om man kan lide det eller ej, siger Jesus-lignelsen noget andet. I givet fald bliver ikke blot denne lignelse meningsløs. Men det bliver også så mange andre ord i evangelierne som i Ny Testamente i øvrigt. I sidste instans gør man i givet fald Jesu død og opstandelse til en lille, ubetydelig sag.

Men at Gud ofrer sin søn er i det frelseshistoriske drama ikke en lille sag eller en parentes. Evangeliet er jo, at den himmelske far ofrede så meget for at så mange, ja, alle, som hører og tager imod indbydelsen, skal have livet i hans søns navn.

Kærlighedens apostel Johannes siger det uden omsvøb: »Den, som har Sønnen, har livet, den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet«. (1. Joh. 4,12).

At undlade at sige det sidste er enormt kærlighedsløst. Gør man det alligevel — og gør det i kærlighedens navn — er der al mulig grund til at stille det fundamentale spørgsmål om, hvad meningen med Jesu død og opstandelse så var.

De gode nyheder i denne lignelse er, at Gud ikke er smålig med sin indbydelse. Han vil fest. Og han vil, at de gæster, som engang skal feste sammen med hans søn allerede nu kender hinanden. Derfor inkluderer indbydelsen til hans søns bryllup også en indbydelse til gudstjeneste og et kristent fællesskab, hvor en forsmag af Himmeriget gives til dem, som ikke vil nøjes med at holde fest uden Gud.

Kommer vi med til festen engang, er det Guds skyld. Kastes vi engang ud i mørket, er det vores egen skyld.